

ALEC EMPIRE

The Golden Foretaste of Heaven

EAT YOUR HEART OUT

Alec Empire denince içinde "Atari Teenage Riot" geçme-

ğizlerlendirme (hala!) var mı acaba? Benjamin Biolay'ın adı Alexander Wilke olan, A.T.R. eskisi solo kariyerinde de hiç boşa kürek çekmemişti. Endüstriyel ifadesinin altında eski zaman bir punk ve elektronik öz, Alec Empire albümünde de imzası yine. Saldırgan hard rock'la sarmalanmış, endüstriyel synth ve elektronik örgüyü teşkil ettiği, goth-club'lara mal olmuş bir albüm. "The Golden Foretaste of Heaven." Buraya kadar her şey tamam ama gerisi biraz eksik; albüm önceki 'kafiyeli beste' bakımından fakir, Alec Empire'in başarılı olmasının beklendiği prodüksiyonunda da büyük beklentileri karşılayamamış. Eğer aceleyle getirilmiş ya da Empire'in ilhamı olmadan çalışmaması gerekiyor. Peri detayları, özellikle "New Man" deki Gary Numan'ın yakışmış Empire'a, şarkı da albümün en iyisinden zaten. Bu arada albümdeki şarkıların her biriyle daha yumuşak hissiyatlı sunulması, Trent Reznor'un da bir ara içine düştüğü gibi şarkı! sendromundan mı kaynaklanıyor, bilinmez. Hayranlarının ne yaparsa yapsın Empire'a ve müziğine tapınmaları onu ne derecede etkiliyor, ve hatta yanına "Twiggy Ramirez" gibi beyin şarkıların iskeleti için değil de besleyici için alsa ne olur, bu da bilinmez. Hep "I'm Not a Doctor to You" gibi başarılı endüstriyel-goth şarkıları üretebilir mi? Zor, ki kulaklarımız o kadar çok civarındaki üretimleri bekliyor ondan, Empire'ın bu tatmin noktasına getirebilse de. Alec Empire için Türk orijinli bir özlü söz kalıbı bu noktada: ne kadar sert ve karanlık olsun, o kadar Empire. M.E.

BENJAMIN BIOLAY

Trash Eye

EMI

Kime artist dersiniz (mesleki anlamda değil, sokak diliyle)? Benim bu soru karşısın-

gelen ilk yanıt Serge Gainsbourg olurdu ya günümüzde? Cevabım bu defa Benjamin Biolay. Tanrı vergisi edası bir yana, şarkıları gerçekten güzel. Üvey kardeşi Coralie Clemon'la birlikte Fransız pop müziğinin en dikkate alınacaklarından biri. Türkiye'de pek bilinmese de onun için söylüyorum, ne bir radyoda ne de televizyonda müziğine hiç rastlamadım, Arkaoda haberlerinde ve Avrupa'da oldukça popüler biri.

Şarkı söyleyiş biçimi Etienne Daho'ya benzetilen Biolay'ın daha önce çıkardığı beş yapıtından sevdiğim onlarca şarkı var ve bu sayı çıkardığı her yeni albümü beraber artmakta. Benjamin Biolay yeni albümü "Trash Yeye" ile şimdilik kariyerinin zirvesinde görünüyor. İlk iki albümünde Keren Ann ile çalışan Biolay'ın bu sefer ki yapımcısı yine ünlü bir isim, Henri Salvador. Gayet güzel bir beraberlik olmuş, dolayısıyla iyi bir albüme de imza atmışlar. "Dans to merco benz" ve "Rendez-Vous qui sait" öne çıkan şarkılar. Eğer Fransızca müzik sizde hazımsızlık yapmıyorsa, hafif romantik olmak da beni bozmaz diyorsanız, Biolay'ı keşfetmelisiniz. H.U.

BLACK CROWES

Warpaint

SILVER ARROW

"Dünyanın en 'rock'n'roll' rock'n'roll grubu" demişti hatırı sayılır bir dergi bir zamanlar onlar hakkında. "Kargalar", 7 yıl aradan sonra 'dumanlarını' yine güneyden tütürüyorlar. Southern-rock tarihinin en büyüklerinden olmalarının nedenlerinin denetleneceği en önemli kayıt bu olmayabilir ama blues ve rock'ın köklerine saf ve doğrudan inmeyi de böylesine 'parlak' ve 'samimi' tadabilmek günümüzün plastik dünyasında kolayca mümkün olmasa gerek. Hızlısıyla, yavaşsıyla, gitarların zangırdamasıyla, piyanonun 'sıcak salon'lardan seslenmesiyle, bütünlüklü bir kayıt, "Warpaint." En önemlisi, zamane gruplarının unuttuğu, dinleyicilerin talep listelerinden silineli hayli zaman olan 'roll'a sahip Black Crowes; sadece 'rock' yok arz kalemlerinde. Dikkatli kulaklar için bir çekici özellikleri var ki, bu albümde yine devam ediyor bu hal; türdaş ve memleketlilerine göre 'soğuk' da bir havası var grubun. Çok ilginçtir ki, Crowes, Chris ve Rich Robinson kardeşlerin önderliğinde ilk günden beri 'sıcak' içindeki 'soğuk' tarifini özel kulaklar için hazırlıyor, algılayan için eşsiz tatlar verebiliyor bu tarif. Bu arada grubun bu albümde sanki bir 'düşük viteste hız yapma' gibi bir durumu da söz konusu, hız ne olursa olsun bir yavaşlık var sanki. Bunu da kemale eren yaşlar ve 'olgunluk'la açıklamak gerekiyor sanırım. CD'sini, plağını aldığımızda 'ağır'lığını hissettiren kayıtlara ne de acız. Altılı, "Warpaint"le bir yandan da bunu yüzümüze vuruyor. Black Crowes hiçbir zaman müzikal gidişatı etkileyemeyecek ya da 'önemli' payesini almayacak, ama rock'ın insanı sallandıran roll'la buluşmasını 'blues' tonlarında sağlayıp derin bir nefes süresi kazandıracak; biz 'roll'a tekrar ihtiyaç duyana dek. M.E.

FUCK BUTTONS

Street Horrrsing

ATP

Andrew Hung ve Benjamin John Power ikilisinden oluşan Fuck Buttons, ikinci

albümleri "Street Horrrsing" ile melodik gürültü yolunda devam ediyor. Ritim örgülerinin zaman zaman gitar akorlarının ve elektronik kaynaşmış vurmalarının yoğunluğunda kurulması, efektli ve derinlikli vokaller ve melodik klavye tonlarıyla örülmüş Fuck Buttons'ın temelinde yoğun. Animal Collective, Black Dice gibi gruplara has, ne olduğu belirsiz, ilkel ses dokularının yanında daha çok M83'ye yakın bir melodik gürültüler üzerine kurulu dans müziği etkisi var. "Ribs Out"taki Afrika esintili ritimler üzerine vokal soyutlamalarının yarattığı açıklık biraz son parça "Colours Move"da bir hareket yaratsa da, Fuck Buttons'ın parçalarda çizdiği çok genel bir üslup var. Bu da albümün genelinde biraz formüle ilerliyor. Çoğu zaman ardı ardına gelen parçaların uzunluklarında kaynayıp gidiyor. "Street Horrrsing" güzel ve sert melodramik etki yaratsa da, kendi içinde çok çeşitlenmeden, kapalı bir şekilde devamlılık yaratıyor. Yakaladığı espriyi fazlasıyla kullanıyor. E.Ö.

HERCULES AND

LOVE AFFAIR

Hercules and Love Affair

EMI/DFA

Temmuz ayındaki o konserden beri aklın Antony'de... -bir sürü Johnson'ı olan Antony-... "Ne de güzeldi o gece", "ne acı bir adam", "nasıl bir sesi var yahu" diye iç çekiyorsun. Ve arada bir kendine soruyorsun, "ne yapıyor acaba Antony bu aralar?" Cevap, Hercules and Love Affair şeklinde geliyor! Aslında tam olarak değil... Şöyle ki, New York'lu DJ Andrew Butler'ın büyük çaplı projesi olan Hercules and Love Affair'in önemli parçalarından biri Antony. Disko, house ve pop kökenli bir sound'a sahip olan projede her parçada, Butler farklı birini vokallere davet ediyor. Bu davetlilerden en önemlisi ise dört parça ile Antony. Bizim adamın o titre, ipek sesinin disko tınlarıyla ne kadar iyi gittiğinin takdirini sizlere bırakıyorum ama birçoğunuzun bu albüme gönlünü kaptıracağına da gün gibi eminim. Ben de kaptırabilirdim, eğer Antony'nin sesine katlanabiliyor olsaydım tabii. J.H.D.